

Na slovíčko s... trenérem mladých florbalistů

Klub SK Grušáci Sívce se v posledních letech úspěšně věnuje také výchově mladých florbalistů. Co všechno tato volnočasová aktivita zahrnuje z pohledu trenéra vám nasdílí Marek Šmerda.

Seznam nás prosím krátce s historií mládežnického florbalového týmu Grušáků.

S myšlenkou založit v okolí florbalový mládežnický tým jsem si pohrával už nějakou dobu, když jsem skončil po dorostenecké kategorii v Bulldogs Brno a najednou jsem měl spoustu volného času. První sezónu jsme zahájili v září 2014, nějakou dobu předtím jsem zkoušel oslovovat kluky ze skautu a ministranty - případně aby s sebou vzali i další kamarády. Protože mi ještě v té době nebylo osmnáct, přemluvil jsem svého tátu Jiřího Šmerdu, aby mi dělal asistenta. Nakonec se postupně dala dohromady parta solidních hráčů v kategorii U13, ale slabinou byla tělocvična malých rozměrů, ve které probíhaly tréninky. V Orelské lize tato první generace žádnou ostudu neudělala, ale v té oficiální - kterou jsme postupně zkoušeli hrát také - jsme příliš nestíhali, hlavně co se týkalo přehledu na mnohem větších hřištích. Za největší úspěch považuju účast na brněnském Hummel Open Game 2016, kdy jsme porazili ve skupině Plzeň a v předkole Liberec. Po nějaké době jsem trénování na čas opustil, táta však tento tým vedl dále a nakonec se podařilo v Orelské lize 2022 vybojovat stříbrnou medaili v kategorii U17.

Roku 2022 přišli s nápadem založit druhou generaci Karel Devetter a Tomáš Kroča - kluci, kteří florbalově začínali u nás a potom nasbírali zkušenosti v jiných klubech, a začal tak zkušební rok tréninků. Nakonec oslovili i mě, zda bych nechtěl s trénováním vypomoci a nakonec jsem u něj zůstal až doteď. Vzhledem k rozměru a podmínkám tělocvičny jsme se domluvili, že budeme naplno trénovat maximálně kategorii U11, což se ukazuje jako rozumná volba.

Kolik dětí do florbalu chodí?

Počet našich hráčů se pohybuje okolo třiceti, trénujeme v kategoriích přípravek (U9), elévové (U11) a mladší žáci (U13), kde je rozhodující ročník narození, nikoli jakou třídu ZŠ například hráč navštěvuje. Šikovnějším mladším hráčům je nabízeno trénovat i se staršími.

V jakých soutěžích jste byli nebo budete zapojeni?

Jak bylo zmíněno, hrajeme především Orelskou ligu, která se nehraje tak často jako soutěže Českého florbalu. Máme i spolupráci s Aligators, kde si mohou kluci zahrát oficiální soutěž a to stále v sivickém dresu. Účastníme se také různých turnajů, například Florbal Cup Pardubice, kde je možnost zajít si v průběhu na superligové utkání mužů, nebo slavkovský Austerlitz Cup hraný pod širým nebem.

Jak vypadá běžný trénink?

Sraz je deset minut před ním, vždy máme trenéři nějaké krátké slovo, co nás čeká na tréninku a případně kdy se budou hrát zápasy, následuje rozběhání, atletická abeceda, hry bez florbalek a cvičení s florbalkami. Zhruba druhou polovinu tréninku se hraje florbal. Poté máme s hráči závěrečné zhodnocení a protažení.

Kdybys měl během prvních pěti minut na tréninku poznat, že z dítěte bude florbalista *tělem i duší* - čeho by sis všiml?

Napadá mě, že držení florbalky mnohdy napoví, ale na tom se dá vždy případně zapracovat.

Kterou větu děti od trenéra slyší nejčastěji a naopak?

Nejčastěji asi “zaber” a pak ještě “vy-borně” s důrazem na to “B”. Čeho se naopak snažíme vyvarovat je zbytečné hulákání po hráčích na hřišti, co mají konkrétně dělat. Podporujeme spíše všeobecně a různé situace nebo chyby si následně rozebíráme až v klidu na střídačce.

Máte nějaké svoje slogany nebo rituály před zápasem?

Před zápasem se sejdeme na pokřik do kolečka kolem brány, gólman je uprostřed a nikdo kromě něj se nesmí dotýkat malého brankoviště - to nosí smůlu. Co se pokřiku týče, snažíme se, aby byli kreativní hráči, brali to za svoje a pak to jako trenéři třeba jen doupravíme. Docela spontánně tak vznikl pokřik loni v Pardubicích na motivy hodové lidovky:

*čí só góle - naše,
čí só branky - naše,
vylóčení - nemáme!*

Je něco, co děti naučily tebe?

Mít určitou pokoru. Člověk se na ty děcka nějak dívá, vidí, že někdo má větší či menší talent, že někdo je bohužel taky úplně mimo. A pak se najednou časem něco zlomí a jeden z nejhorších hráčů může být překvapivě neoddiskutovatelná opora toho týmu.

Jaké jsou největší výzvy trenéra dětí?

Držet pod kontrolou svoje ego a negativní emoce, být trpělivý.

Co je podle tebe při práci s dětmi nejdůležitější (technika, pohyb nebo radost ze sportu,)?

Tady trochu dovysvětlím předchozí odpověď. Nejdůležitější je rozvoj každého jednoho hráče. Všem jde samozřejmě o výhru v zápasech a je to tak hlavně v mimosezóních nebo finálových turnajích. Během základní části nebo v přátelacích by si co nejvíce hráčů mělo zkusit, jaké je to na hřišti, i když nejsou nejlepší a zde musí ego trenéra stranou, rozvoj musí ustoupit výsledku. Dále je zásadní, aby se hráči tím vším bavili a zároveň u toho musejí zamakat a měli to jako výzvu. Na tréninku sice děláme sem tam i nějaká drilovací cvičení, ale v největší míře je to pomocí hry.

Co se děti při florbale učí *navíc*, mimoděk?

Doufáme, že jak být slušný člověk, ne jen dobrý hráč. Fungovat v kolektivu, komunikovat, podporovat se.

Jaké pokroky u dětí za jednu sezonu sleduješ?

Tady to bude možná trochu klišé, ale největší pokroky samozřejmě dělají ti, kdo chodí pravidelně a dělají co mají. V těchto nejmenších kategoriích se snažíme především o všeobecný atletický a technický florbalový rozvoj a ten je také nejvíce vidět. Taktiku řešíme opravdu jen základně, na to je čas později, pokud by u toho kluci zůstali.

Jaká je spolupráce s rodiči?

Musím to zaklepat, že na rodiče máme štěstí, možná je to i tím, že florbal není taková potencionální vstupenka do NHL nebo do fotbalové Barcelony a nikdo z nich není na zápasech agresivní nebo přehnaně ambiciózní. Rozhodně bych chtěl rodičům poděkovat, že svoje děti podporují třeba tím, že nám pomáhají s dopravou na různá utkání. Je taky fajn, když se rodiče snaží s dětmi sportovat i mimo klub a je úplně jedno, jakým způsobem: jestli vyrazí na kolo nebo si zakopají s balónem

na zahradě. Dále komunikujeme s rodiči i například to, že kanadské body jsou sice vidět ve statistikách, ale není to jediná důležitá věc. To proto, aby se děti ptali doma i na jiné věci, než jestli *jen* daly gól.

Je nějaký zážitek z tréninku nebo turnaje, na který nezapomeneš?

Vybavuju si cestu na ubytování v Pardubicích, kde se borci spontánně pustili do zpívání moravských lidovek a u toho se vlastně zrodil náš současný pokřik. Tehdy panovala opravdu uvolněná atmosféra - a to i bez vína :-). Celkově to byla fajn akce, ještě si pamatuju, že jako *pohádku* na dobrou noc jsem vykládal o *zázraku na ledě* amerických hokejistů z roku 1980. Navíc kluci v pardubickém turnaji museli některé zápasy otáčet a nakonec jsme dovezli bronz.

Mají hráči, kteří už odrostli, možnost někde pokračovat a děje se to?

Máme spolupráci s Aligators ve Šlapanicích, kde mohou hráči případně pokračovat. Pokud by se rozhodli hrát úplně jinde, podporujeme to také a nikdo jim v přestupu bránit nebude. Početné sivické zastoupení je momentálně v Troopers.

Jaké cíle máte pro nadcházející sezonu?

Každý ročník je jiný, ale v Orelské lize jsme dvakrát za sebou hráli finálovou skupinu, takže by bylo fajn dostat se tam znovu. Byl by to však jen takový bonus a jde nám především o rozvoj hráčů jako takový.

Co by sis přál, aby si děti po letech působení v klubu odnesly, i když třeba jednou nebudou hrát florbal?

To, že pokud něco děláme naplno a s vášní, má to smysl a může to nést ovoce.

Redakce